

dagen var saaa langt fra bestemt at ville, at Ordet skulde bruges i dets særlige Betydning, at det, saavidt jeg erindrer, uden at der fra nogen Side reistes nogen Indvending derimod, frafaldtes at bruge Ordet. Den Omstændighed, at Udsigten over de stedfindende Udgifter hedder „Regnskab“ — om ogsaa Statsregnskabet — har imidlertid vistnok bidraget til, at man bestandigt er kommet tilbage til at ville optage Betegnelsen „Decision“ paany; men saa ofte dette er forsøgt, er der bestandigt fra Regjeringens Side blevet nedlagt Protest imod Brugen af dette Ord. Naagtet man jo kan sige, at et Ord er kun et Ord, har Regjeringen lagt Vægt paa, at Ordet ikke blev gjenoptaget, og jeg troer med Føielse; thi derved vilde der være gjort et Skridt til at gøre Sagen uklar, og det var forsaavidt blevet vanffeliger at bringe den tilbage paa den, som jeg troer, ene rette Vej. Det ærede Udvalg har ikke udtryffeligt gjenoptaget „Decision“, det glæder mig at anerkjende dette; men desuagtet har Udvalget, og det beklager jeg, ikke fundet Betænkkelighed ved at bruge Ordet i sin Betænkning som det vedtagne Udtryk for, hvad der pleier at følge paa et Regnskabs Revision. Dette, troer jeg, er mindre heldigt. Sagen er derved igjen bragt til at vakle. Det synes mig klart, at man staaer sig bedst ved at holde sig til Grundlovens Udtryk „Beslutning“; der er aldeles Intet tabt eller vundet ved at optage det. Det er Grundlovens eget Udtryk, og det er, som af den ærede Ordfører er bemærket, af saa vid Betydning, at det kan omfatte de meest forskjellige Gjenstande. Den samme Mangel paa klar Afgjorelse, der iøvrigt, som jeg bestandig maa gjentage, ligger i Forholdet selv, gjør sig ogsaa gjældende, naar Udvalget opkaster det Spørgsmaal, hvilken Betydning disse Beslutninger af Rigsdagen skal tillægges. Udvalget ender da med at udtale, at de „skulle indeholde den statsregnskabsmæssige Afgjorelse fra Rigsdagens Side af alle af Revisionen i Anledning af Statsregnskaberne reiste Spørgsmaal, ligeoverfor de ansvarlige Ministre.“ Ved første Diefast synes det Intet at kunne indvendes imod denne, som det kunde synes, simple og klare Udtalelse om disse Beslutningers Betydning. Ved nær-

mere Undersøggelser troer jeg dog, at der vil kunne reises betydelige Tvivl. For det Første forekommer Forklaringen mig allfor indskrænket, thi der staaer, at det er en Afgjorelse med Hensyn til alle i Anledning af Statsregnskabet af Revisionen reiste Spørgsmaal; men det er jo Regnskabet i sin Heelhed, som skal finde sin Afgjorelse. Det er som Rigsdagens Beslutningsmagt, Revisionerne gjenneemgaa Regnskabet og fremhæve, hvad de finde tvivlsomt; men naar Rigsdagen afgjør de Indstillinger, der fra Revisionerne ere fremkomne, er der jo Intet til Hinder for, at Rigsdagen selv eller igjennem et Udvalg kan fremdrage, hvilke Punkter det vil, udenfor de af Revisionerne fremdragne, ligesom Intet er til Hinder for, at Rigsdagen i sin Beslutning kan gaae udenfor Revisionernes Indstillinger. Forsaavidt mener jeg altsaa, at denne Angivelse er for snever; paa den anden Side kan jeg ikke erkjende, at det er en regnskabsmæssig Afgjorelse; det vil det kun da være, hvis Regjeringen og Rigsdagen forene sig. Det er jo at haabe, at dette vil være Regelen; men sat, at der opstaaer Tvivl, for at tage et Exempel, der ligger nær, med Hensyn til Beregningen af en Pension, og at de forskjellige Opfattelser da staae imod hinanden, saa vil dette ikke finde sin endelige Afgjorelse ved Thingets Beslutning; den vil derimod for det concrete Tilfælde ligge i Rigsrettens Paadømmelse. Naar Rigsdagen siger, at det er en urigtig Fortolkning af Loven, Ministeren derimod, at det er den rigtige, og Ingen af dem ved Discusstionen finder sig foranlediget til at gaae over til den Andens Paastand, saa kan Ministeren naturligtvis, naar han er overbevist om at handle efter Loven, ikke forandre sin Mening om, at disse Pensioner ere lovmedholdelige. Jeg seer ikke Andet, end at Rigsdagen, hvis det var anderledes, da vilde gjøre sig til Lovfortolker, men det vil da umuligen kunne være dens Sag for de concrete Tilfælde. Hvis derimod f. Ex. med Hensyn til Pensionsloven virkelige Tvivl ere tilstede angaaende, hvorvidt en vis Bestemmelse i Almindelighed skal anvendes paa denne eller hin Måde, saa vil Uklarheden kun kunne høves ved en ny Lov, hvilken da ikke blot gives af Rigsdagen, men af hele den lovgivende Magt.